

fulgte Ministeren og Mindretallet i det andet Thing, kan jeg ikke antage; thi det blev jo saa grundigt slaet ihjel, at man ikke med Hensyn til det kan rette en saadan Bebreidelse mod Landstinget. Som sagt, jeg forstaaer det ikke. Naar man er enig om, at det Oldnordiske, Tredelingen er forkastelig, og at man skal holde sig til Tvedelingen og til Hovedtrækkene i Regjeringens Forslag, kan jeg ikke indse, hvorfor vi ikke meget godt kunne gaa ind paa Mindretallets Forslag af den Grund, at det har faaet et stort Mindretal for sig i Folkethinget; for mig er dette netop en Grund mere til at stemme derfor. — Det ærede Medlem for 1ste Kredss — jeg beder ham undskyld, at jeg atter kommer tilbage til ham, men han er efter min Mening en Autoritet i denne Sag — udtalte sig iøvrigt efter min Mening i høieste Grad anerkjendende om Regjeringens og Mindretallets Forslag. Naar en Mand med en saa høi Grad af Indsigt som det ærede Medlem og med saadanne specielle Kundskaber i denne Retning ikke bruger stærkere Udtryk, end at han siger: Jeg vil ikke være mod det foreliggende Forslag; jeg kunde maasse nok have en eller anden lille Indvending at gøre derimod, men jeg vil dog ikke være imod det, med andre Ord: Jeg accepterer det; dersom de andre Medlemmer af Landstinget acceptere det, saa accepterer jeg det ogsaa — saa kalder jeg det en uhyre anbefaling for Forslaget. Thi jeg ser mig forgyæves om her i Salen efter noget Medlem, som er ligesaa sagkyndigt i denne Sag som det ærede Medlem, og der er vistnok Mange, der dele Stæbne med mig i at være ligesaa lidt sagkyndige som jeg. Men Noget maa vi have at gaa efter, og saa vi en saadan Udtalelse som den, vi fik fra det ærede 1ste Medlem for 1ste Kredss, maa vi være meget glade derved. Som sagt, jeg er ikke Sagmand, men for mig staar Sagen saaledes, at der rundt om i Landet i lang Tid har været en vis Belymring over den Tilstand, hvori det lærde Skolevæsen nu befinder sig; der er et inderligt Dnsse tilstede om at faa en Forandring dert. Nu bydes der os Noget, som vi omtrent Alle ere enige

om, og som af kompetente Autoriteter — thi i disse Sager har jeg Autoritetsstro — erklares for at være en væsentlig Forbedring, og saa er Spørgsmaalet det: Skulle vi nu ikke acceptere det, selv om En eller Anden kunde sige: Ja, jeg kunde maasse have en og anden Betænkelse, om det for Exempel ikke var bedre at faa en Time mere af det eller det Sag eller en Time mere Version eller Stil, kort sagt, saadanne smaa Betænkigheder? Spørgsmaalet er: Skulle vi ikke acceptere det, naar vi dog maa anerkjende den store Fremgang, der er i Hovedtrækkene, uden at tage saadanne smaa Hensyn, af hvilke dog meget Saa af os kunne gjøre Noget gjældende med nogen Vægt, da vi jo mangle egentlig Sagkundskab? Skulle vi nu ikke foretrække at faa en gavnlig Forandring i det lærde Skolevæsen istedetfor at styde Sagen ud i en uvis Fremtid? Ganste vist kan der jo siges: Ja, men saa kunde vi faa den til næste Aar. Seg maa i denne Henseende henholde mig til en Udtalelse af den høitagtede Minister, som har gjort opmærksom paa, at, naar vi nu vise Sagen fra os, er det meget tvivlsomt, naar den kommer frem igjen. Det vilde dog være haardt, det vilde være haardt for den opvoksende Ungdom, og det vilde være haardt for Forældrene, som længe have ventet paa en Reform, at visse Procent af de opvoksende Drengene skulle, jeg vil ikke sige gaa til Grunde, men ialfald lide under, — thi det er et Faktum, at Drengene lide derunder —, at der er forskellige saadanne mindre Betænkigheder tilstede. Dersom vi vilde vente, til der kom fuldstændig Enighed om, at Noget var det absolut rigtige, saa søgte vi jo et Ideal, og saa kunne vore usødte Børns usødte Børn komme til at faa Gavn af en saadan Skolelov, men vore Børn ville sandelig aldrig faa det. Jeg tror derfor, at man bør tage det, som nu er bragt saa vidt frem, som det er, og som er os budt, og jeg vil derfor, naar Sagen, hvad jeg ikke tvivler om, kommer til 2den Behandling her, stemme for det Ændringsforslag, der fik 42 Stemmer for sig ved 3die Behandling i Folkethinget; hvis det bliver